
hymny

Prezentowane hymny zostały przetłumaczone w ramach realizowanego przez „Christianitas” projektu adiutorium.pl, czyli codziennego udostępniania tekstów tradycyjnego brewiarza monastycznego oraz przygotowywania jego wydania łacińsko-polskiego. Wszystkie one zostały przetłumaczone na język polski przez Michała Gołębiowskiego, poprzedzające je krótkie wprowadzenia także zostały przygotowane przez tłumacza.

Hymny o św. Marii Magdalenie

Prezentowane dwa hymny należą do tekstów własnych na wspomnienie św. Marii Magdaleny 22 lipca, w formie przyjętej w antyfonarzu monastycznym. Inaczej niż w wielu innych przypadkach hymny używane w tym wspomnieniu nie pochodzą ani od jednego autora, ani nie reprezentują tej samej epoki. Hymn laudesowy *Aeterni Patris Unice* jest przypisywany św. Odonowi z Cluny, jednemu z wielkich opatów benedyktyńskiego średniowiecza (przetrwał on bez zmian w oficjum monastycznym, podczas gdy w oficjum rzymskim występuje on od wieku XVII w postaci zmodyfikowanej – w wyniku przeprowadzanej na życzenie Urbana VIII „korekty” hymnów w duchu klasycyzmu). Z kolei hymn nieszporny *Pater superni luminis* jest autorstwa św. Roberta Bellarmina SI (+ 1621), czołowego przedstawiciela jezuickiego ducha baroku. Dwie różne epoki i dwa bardzo różne tony duchowe składają się jednego dnia na hołd przed świętą, w której kulcie łączą się wielorakie historie nawrócenia, pokuty, kontemplacji i miłości. ■

Hymn laudesowy o św. Marii Magdalenie

Św. Odon z Cluny

Utwór ten, przypisywany św. Odonowi z Cluny, cechuje się dużym urokiem poetyckim. Składa się na niego szereg obrazów powziętych z Pisma Świętego, które zyskały lekką, a zarazem precyzyjnie skomponowaną formę liryczną. Maria Magdalena została przez autora uznana za prawdziwą zagubioną drachmę z przypowieści Jezusa (zob. Łk 15, 8-10), zaczynając swoją drogę do Boga od świadomości własnego grzechu, aby zakończyć ją u stóp tronu łaski (zob. Hbr 4, 16). ■

Ætérni Patris Unice,
Nos pio vultu réspice,
Qui Magdalénam hódie
Vocas ad thronum glóriæ.

In thesáuro repósita
Regis est drachma pérdita:
Gémmaque luce ínclýta
De luto luci réddita.

Iesu dulce refúgium,
Spes una pæniténtium,
Per peccatrics méritum
Peccáti solve débitum.

Pia mater et húmilis,
Natúræ memor frágilis,
In huius vitæ flúctibus
Nos rege tuis précibus.

Uni Deo sit glória
Pro multifórmi grátia,
Qui culpas et supplícia
Remíttit, et das præmia.
Amen.

Przedwieczny Ojciec jedyny,
o Twą przychylność prosimy,
bo Magdaleny dziś dusza
do tronu łaski wyrusza.

W królewskim skarbcu złożono
drachmę już dawno zgubioną,
lecz teraz w słońcu się mieni,
z ciemnych zabrana przestrzeni.

Słodka ucieczko, o Chryste,
nadzieję dajesz przez czyste
uczynki świętej grzesznicy,
długu nam więcej nie liczysz.

Maryjo łagodna i cicha,
ratuj naturę, co wzdycha,
płynąc po życia jeziorze;
twoja prośba niech ją wspomóże.

Niech chwała Bogu się wznosi,
niech łaska temu, kto prosi;
Bóg wiernych nagradza, a winy
przebacza, jeśli zbłądzimy.
Amen.

